

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XVIII. De vetita peculiariate & proprietate aliquarum Monialium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

nia Superiori tradantur, Conventuique incorporarentur. Ideoque mandavit Archi-Episcopo, ut, quamdiu Moniales communem vitam non susciperent, interdiceret ipsis receptione puellarum ad habitum, & professionem h. i.

Deinde subjungit idem Fagnanus. Et generaliter tam S. Congregatio Concilii, quàm S. Congregatio Episcoporum ac Regularium hanc receptionem prohibuit in pluribus Monasteriis Monialium, in quibus ex relatione Episcoporum intellexit communem vitam non observari. Immo cum in specie id prohibuisset in quodam Monasterio Lyciensi, & puella, quæ in eo habitum Novitiarum susceperat ante prohibitionem S. Congregationis, iterum ac tertio petiisset se ad Professionem admitti, offerens se communem vitam exactè observaturam; S. Congregatio semper abnuvit, periculosum existimans profiteri in Monasterio, in quo Moniales omnes erant proprietaria. (De quo Dionys. Carthus. in tr. de reformat. Monialium). Hæc ille.

CAPUT XVIII.

De verita peculiaritate & proprietate aliquarum Monialium.

I. Fidelis & prudens Dei servus Hieronymus, cum centum esset annorum, scripsit Regulam Monialibus Ordinis sui, in qua tangit, qualis communiter sit naturalis dispositio mulierum, & ait: (cit. à Dionys Carthus. l. de reformat. mat.

mat. Monial. a. 3.) Debilis est nimum sexus, quem geritis, fragilis, ac mobilis, si suo relinquatur arbitrio: & quamvis virtuosus sit animus mulieris, tamen nisi regatur, nisi dirigatur continuè, citò deicitur à sancto proposito, & e

Pergit cit. Author lc. a. 4.

II. Proprietas feminarum communiter est, appetere prohibita & negata. Idcirco cum fuerint pravis consuetudinibus infectæ & deformatæ, valde difficilè reformantur: nec informationibus rationabilibus faciliter acquiescunt, sed reclamant, plorant, & suis carnalibus conqueruntur amicis. Verumtamen quia omnipotenti Deo facile est, corda ipsarum illuminare, compungere, emollire, convertere; in primis orandum est pro eis fervidè & instanter: deinde admonendæ & instruendæ sunt piè & se-tiosè &c. Si autem non acquieverint exhortationibus piis, compellendæ sunt à Superioribus suis per viam rigoris --- Propinqui quoque & fautores earum informandi sunt seorsim prudenter de periculositate status Monialium. *h. i.*

Pergit Dionys. Carthus. a. 8.

III. Si malæ feminæ istæ, videl. Moniales proprietariæ, & irregulariter conversantes scirent, aut credere vellent, quàm quietam, dulcem, pacificam, & jucundam habeant vitam Moniales veræ, devotæ, regulariterque viventes, nequaquam diutiùs in sua irregulari, & periculosissima vita manerent, neque quiescerent, quousque existerent reformatæ. Quid enim

enim

enim jucundius, suaviusque pace pectoris, tranquillitate mentis in Deo, securitate conscientiae bonae, omni solitudine temporalium rerum carere, absque propria occupatione sufficientiam victus & vestitus habere, charitative atque pacifice conversari, & à Sponso caelesti desuper visitari, illuminari, accendi, ac consolari, meditationibus sanctis & contemplationi Dei sincere vacare, in studiis lectionum, & orationibus, & psalmodis ex charitatis fervore assidue occupari? Hæc autem Monialibus sacris verè devotis, in communi castè & obediente viventibus insunt, & comperunt. Quæ etiam in refectoriis suis melius habent, quàm aliæ, & claustra earum in temporalibus, ac spiritualibus prosperantur, dum universæ & singulæ quærunt bonum commune, & ea quæ Jesu Christi sunt, non commodum proprium & privatum. *h. i.*

Qua ille hic docet, experientia vera esse confirmat, scilicet quòd duplex benedictio præveniat & sequatur Moniales in communi pacifice viventes, uti &, quòd ad reformationem acceptandam etiam in minoribus rebus Moniales aliquæ duræ sint cervicis, obstinatæ voluntatis, & ab assuetis æquè difficulter abstrahantur, ac aves adultæ à naturali cantu silvestri. Repetunt enim semper suum idem antiquum canticum, assueta non dimittunt, rationem non admittunt; eò, quòd libertatem amantes, detrectent arctiori jugo subjici, quamvis necessitas ejus, & summa utilitas illis evidenter demonstretur. *Porro,*
prin-

principalis doctrina hujus 3^{ti} §. etiam Monachis nondum reformatis adaptari potest.

Q. 1. Quæ mala sequantur ex proprietate, vel peculiaritate Monialium.

1. Respondet Dionys. Carthus. l. c. a. 8. his verbis. Moniales proprietariæ, & irregulariter conversantes habent varias tentationes, inquietudines, curas, suspiciones, contentiones, murmuraciones contra se invicem, & contra suos Superiores: & molestum est eis, durare in claustris, surgere ad matutinas, occupari in divinis officiis. Hæc omnia experientia docet. *h. i.*

Respondet 2. idem ibidem. Moniales tales parum aut nihil curant de obedientia observanda; & pronæ sunt ad indignationes, elationes, rebelliones, partialitates, comestiones, potationes, fabulationes, & ludos. Sunt etiam acciosæ, duræ, audaces, mundanis affectionibus, curiositatibus, ac variis mentis distractionibus plenæ. Rarò quoque carent ira, invidia, & concupiscentiis pravis; & divinum officium negligenter, curiosè, & corruptè persolvunt. Unum peccatum trahit ad aliud: &, quantò quis spiritalior, ac virtuosior esse tenetur, tantò ad enormiora & abominabiliora crimina labitur, dum ea, ad quæ obligatur, adimplere non nititur. *h. i.*

Respondet idem 3. a. 10. O! quàm periculosa, ac damnabilis est vita Monialium, suam professionem non adimplentium; quæ & suæ reformationi pertinaciter obviant & resistunt, aut
certè

tertè resisterent, si eis proponeretur. Quemadmodum ex sua professione tenentur esse multò meliores, & virtuosiores sæcularibus feminis, ita ex sua perversitate, inobedientia, pertinacia sunt multò deteriores & obstinatiores, quàm feminae sæculares. *h. i.*

Q. 2. Cùm cit. *Dionys. Carth.* Habetne Abbatissa auctoritatem dandi licentiam Monialibus, ut habeant pecunias aliquas, & quædam similia ad proprium usum, ex quibus provideant sibi.

Respondet idem sibi 1. Nec Pontifex Summus potest Monialibus dare licentiam talem, ut habeant propria, seu talia sic eis appropriata, sicut multæ Moniales nunc habent. Nec fuit intentio Patrum SS. talem proprietatem, aut appropriationem, & provisionem sui ipsius admittere, sicut jam passim admittitur; nec umquam aliquis Patrum sanctorum talia admisit, aut modo aliquo admisisset. Cùm igitur præcepta Superiorum accipienda sint, & servanda secundum formalem intentionem ipsorum, constat, quòd nec Abbas, nec Abbatissa, nec alius possit talem dispensationem peragere, aut talem licentiam dare contra ea, quæ SS. Patres in Regulis suis, & aliis libris apertissimè, & districtè prohibuerunt. *h. i. Subdit a. 11.* Cur peculium vestrum præfertis bono immenso, & potiùs vultis habere pecuniam modicam, ac proprium temporale, quàm divitias divinæ gratiæ, dona S. Spiritus, spiritalemque profectum in omni virtute? *h. i.*

R. 2. *H. Casal.* adducit Decretum S. Congregationis p. 4. c. 11. in quo ipsa num. 45. *Confessarios plurimum hortatur, ut sedulo moneant Moniales, quatenus NB. peculium deserentes, praedictum vite communis institutum (tutam Deo servandi viam) sequantur.* h. i. Quod Monialibus suadetur ut consultum, id magis viris religiosis est consulendum, eò, quòd plures apud hos, quàm apud illas sequantur inordinationes nonnumquam ex peculiarium abusu.

Q. 3. Quæ sint tres latè patentes portæ, quibus Religiosis peculiaristis, seu proprietariis in infernum latus patet ingressus, dum votum suum paupertatis contemnunt.

Respondet H. Casal. quòd sint hæ tres. I. Dare, & accipere sine licentia. II. Recipere, & apud se retinere rem perniciosam, quæ vel in pravum finem data sit, vel quæ in habente, vel eam vidente inordinatos affectus causare possit; vel quæ Regulæ sit contraria, aut denique eam habenti superflua. III. Retinere rem aliquam proprietatis affectu, & quam ad usum communem promptè resignare paratus non sit. *O terque quaterque infelices, & verè abominabiles portæ, per quam tam NB. multi hodie Religiosi ingrediuntur, & eunt in perditionem! O abyssus detestabilis, cujus gratiâ infernus dilatavit os suum absque ullo termino! h. i.*

